

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1225/2023
09.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Трифуновић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“, Београд, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2828/22 од 12.12.2022. године, у седници одржаној 09.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2828/22 од 12.12.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1 182/21 од 16.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се утврди да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време на радном месту ... почев од 01.04.2017. године па надаље, док за то постоје законски услови, што је тужени дужан признати и трпети да се на основу пресуде изврши пријава радног односа тужиоца код надлежних органа. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на рад и распореди на радно место у складу са његовом стручном спремом и радним способностима. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 2828/22 од 12.12.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Горњем Милановцу П1 182/21 од 16.05.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану одлуку, на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП и оценио је да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на другу битну повреду одредаба парничног поступка која би могла бити од утицаја на правилност и законитост побијане одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у периоду од 01.04.2017. године до 10.07.2020. године, био радно ангажован код туженог по основу више закључених уговора о обављању привремених и повремених послова по којима је обављао исте послове – послове ... . Тужилац је наведене послове обављао у континуитету а његово ангажовање је престало 10.07.2020. године. Комисија Владе РС је Закључком од 26.03.2019. године, дала сагласност за пријем у радни однос на одређено време за укупно 442 лица код корисника јавних средстава који су у надлежности Министарства рударства и енергетике и од наведеног броја за 400 радних места за туженог и то до 300 радних места (средња стручна спрема) и 40 радних места (нижа стручна спрема). Тужени је у периоду од 2016. године до 2020. године, засновао радни однос са 59 нових лица са средњом стручном спремом. Тужилац има трећи степен стручне спреме.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредбе члана 27е став 34. Закона о буџетском систему („Сл. гласник РС“, бр.108/13...72/19), закључили да је тужбени захтев тужиоца неоснован, јер одредбе Закона о буџетском систему прописују забрану за заснивање радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, а те одредбе су сходно члану 105. Закона о буџетском систему *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду, којима се прописују услови за преображај радног односа. Чињеница да је надлежна комисија Закључком од 26.03.2019. године, туженом дала сагласност за пријем у радни однос на неодређено време, за укупно 300 радних места са средњом стручном спремом, не значи аутоматски и да је тужени тим закључком добио сагласност за тачно одређено радно место – радно место ... у оквиру радне јединице у којој је тужилац био радно ангажован, нити је тужилац доказао супротно, иако је на њему био терет доказивања те чињенице. Тужилац такође није доказао да је радно место ... у оквиру радне јединице у којој је био ангажован било слободно, односно упражњено, нити да је тужени као корисник јавних средстава имао обезбеђена средства у 2019. години за ново запошљавање преосталог броја од још 243 лица са средњом стручном спремом.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда, заснована је на правилној примени материјалног права.

По члану 197. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05 са изменама и допунама), послодавац може да за обављање послова који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години, закључи уговор о обављању привремених и повремених послова са незапосленим лицем, запосленим који ради непуно радно време – до пуног радног времена и корисником старосне пензије (став 1.). Уговор из става 1. овог члана закључује се у писаном облику (став 2.).

Међутим, тужени је јавно предузеће које по члану 2. став 1. тачка 5. Закона о буџетском систему спада у кориснике јавних средстава, па се у односу на њега примењују одредбе тог закона. Законом о изменама и допунама тог закона („Сл. гласник РС“, бр.108/13 од 06.12.2013. године), у члану 27е додати су нови ставови 34. и 35, којима је прописано да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2015. године, а изузетно радни однос са новим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства. Поступак за прибављање сагласности прописан је Уредбом о поступку за прибављање сагласности за ново

запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава („Сл. гласник РС“, бр.113/13...59/15). Наведена одредба члана 27е став 3. и 4. Закона о буџетском систему новелирана је каснијим изменама и допунама („Сл. гласник РС“, бр.142/14 од 25.12.2014. године, 103/15 од 14.12.2015. године, 99/2016 од 12.12.2016. године, 113/17 од 17.12.2017. године, 95/18 од 08.12.2018. године, 31/19 од 29.04.2019. године, 72/19 од 07.10.2019. године и 149/20 од 11.12.2020. године), тако да корисници јавних средстава нису могли заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2020. године. Чланом 105. наведеног закона, прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона. Наведена одредба Закона о буџетском систему којом је прописана забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места је *lex specialis* у односу на одредбу члана 32. Закона о раду, којим је прописано да ако послодавац не закључи уговор о раду, пре ступања запосленог на рад, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време, даном ступања на рад.

У конкретном случају, тужилац је на основу више сукцесивно закључених уговора о привременим и повременим пословима, обављао исте, односно истоврсне послове код туженог у периоду од 01.04.2017. године до 10.07.2020. године, а у то време, примењивале су се цитиране одредбе Закона о буџетском систему, којима је било забрањено запошљавање нових лица у јавном сектору ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, осим у изузетним случајевима, уз сагласност надлежног органа Владе. Стога, законитост радног ангажовања тужиоца у смислу одредаба Закона о раду у предметном периоду не утиче на другачију одлуку о тужбеном захтеву.

Насупрот наводима ревизије, као корисник јавних средстава тужени није био у могућности да заснује радни однос са новим лицима, ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, сем када је постојала сагласност дела Владе и предлог надлежног Министарства, уз претходно прибављено мишљење Министарства, што овде није случај, имајући у виду садржину закључка надлежне комисије 26.03.2019. године и опсег на који се односи. Из изнетих разлога, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. одлучио као у ставу првом изреке.

Туженом нису признати трошкови ревизијског поступка у вези са саставом одговора на ревизију, будући да овај трошак није потребан за вођење поступка у смислу члана 154. став 2. ЗПП. .

Из тог разлога је одлучено као у ставу другом изреке на основу одредбе члана 165. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић